

Σπορά και καρποί – Κυριακή Δ' Λουκά.

Επίσκοπος Πολύκαρπος Βαγενάς (†).

« ... ακούσαντες τον λόγον κατέχουσι και καρποφορούσιν εν υπομονή ».

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Η καρποφορία σε κάθε περίπτωση είναι ανάγκη και σκοπός. Ευφραίνει και ικανοποιεί. Ποιος δεν την επιζητεί; Δεν είναι μόνο η καρποφορία στην περίπτωση μιας οποιασδήποτε καλλιέργειας της γης. Και τούτο είναι απαραίτητο, αναγκαίο για να ζήσει κανένας. Ούτε καν πρόκειται για τους καρπούς, την απόδοση σε αμοιβή για μια οποιαδήποτε προσφορά εργασίας. Και σ' αυτό είναι σωστό ν' αποβλέπει κανείς. Κυρίως έχουν σημασία για την επιτυχία της ζωής οι καρποί που σχετίζονται με το χαρακτήρα και την πνευματική και ψυχική ανάπτυξη του ανθρώπου.

Εδώ όμως συμβαίνει κάτι περίεργο. Και στον τομέα της μορφώσεως και της αποκτήσεως γνώσεων, είτε τεχνικών είτε επιστημονικών, φαίνεται φυσικό και γίνεται εύκολα αποδεκτό πως απαιτείται εργασία κοπιώδης και επιμονή και υπομονή για να επιτύχεις κάτι. Δεν είναι όμως το ίδιο και με την ψυχική καλλιέργεια και με την απόκτηση αρετών και χαρισμάτων. Εδώ υπάρχει ανυπομονησία και αδικαιολόγητη απαίτηση να γίνουν όλα αυτόματα. Κατά τρόπο μαγικό ίσως. Παρεξηγείται ακόμη και η θέση και η προσφορά του Θεού. Αφού θέλει το καλό μας – λένε πολλοί –, γιατί δε μας

δίνει τη δύναμη ή τη θέληση και την ικανότητα να πραγματώσουμε την ιδανική χριστιανική ζωή;

Πόσο σοφά τα έχει τακτοποιήσει εντούτοις ο Κύριος! Με τη διδασκαλία Του, αν θελήσουμε να την προσέξουμε, μας εξηγεί τα πάντα και μας τονίζει ποια και πόση ευθύνη έχουμε ως ελεύθεροι άνθρωποι για την προσωπική μας προκοπή. Εν πρώτοις μας διδάσκει ποιος πρέπει να είναι ο άνθρωπος για να ευτυχήσει. Για να νιώθει ικανοποιημένος από τη ζωή του. Για να απολαύσει την αιωνιότητα. Έπειτα μας υποδεικνύει τον τρόπο για να φτάσουμε σ' αυτή την ευτυχισμένη πραγματικότητα. Μας δείχνει το δρόμο. Το σύστημα καλλιέργειας, για να φτάσουμε στην καρποφορία. Στην πλούσια πνευματική καρποφορία. Μα προπαντός μας χορηγεί εν αφθονία τα μέσα, τις δυνατότητες, τις ευκαιρίες, τη δύναμη για να φτάσουμε εκεί που μέσα στην άπειρή Του αγάπη επιθυμεί και έταξε Εκείνος κι εμείς ενδομύχως ποθούμε.

Αυτά είναι του Κυρίου η προσφορά. Εμείς δεν πρέπει να συμβάλουμε στην προσωπική μας ευτυχία; Και πώς; Μερικοί τα περιμένουν όλα από το Θεό. Δυσανασχετούν μάλιστα. Ενώ αυτοί αδιαφορούν ή αφήνουν τον εαυτό τους να παρασύρεται σε κάθε είδους αδυναμία και πάθος, απαιτούν να επέμβει ο Κύριος. Να διορθώσει Εκείνος τις κακές ροπές. Να δώσει κατάλληλες συνθήκες και τη δύναμη για ν' αντισταθούμε στο κακό. Να βαδίσουμε τη σωστή πορεία. Οι ίδιοι δεν καταβάλλουν καμιά προσπάθεια.

Άλλοι πιστεύουν πως μόνοι, χωρίς το Θεό, θα κατευθύνουν τη ζωή τους, θα διορθώσουν τα ελαττώματά τους, θα αναπτύξουν κάθε δύναμη που υπάρχει μέσα τους. Μόνοι θα ασκήσουν ζωή ενάρετη και θα δημιουργήσουν χαρακτήρα τέλειο. Πιστεύουν στη δύναμη του ανθρώπου και απόγοητεύονται σαν διαπιστώσουν πως ορθώνονται κάποτε τα πάθη απειλητικά ή μπρος σε μια απίθανα ασήμαντη δυσκολία αυτοί, οι δυνατοί και με αυτοπεποίθηση γενναίοι, τα χάνουν και κάμπτονται. Δικαιολογούν ό,τι δεν έχουν τη δύναμη ή τη θέληση – γιατί τους αρέσει – να το ξεπεράσουν. Καμιά φορά μάλιστα δεν πρόκειται για μικρή αδυναμία, μα για σοβαρό ελάττωμα. Ελάττωμα που καταντά πάθος.

Ο Κύριος και εδώ με το λόγο Του διευκρινίζει. Για να καθορίσει κανείς τον ιδανικό, τον ενάρετο τύπο, έχει ανάγκη από το λόγο του Θεού. Όχι

μόνο για να σχηματίσει το πρότυπο στη σκέψη του. Μα και για να μάθει τη μέθοδο που θα τον οδηγήσει στο σκοπό του. Στου Χριστού τη διδασκαλία θα βρει τον κανόνα πάνω στον οποίο θα ευθυγραμμίσει τη ζωή του για να μη λαθέψει στην πορεία του. Να μη χάσει το στόχο του. Αλλ' εκτός αυτού ο λόγος του Θεού θα τον ενισχύσει στις ώρες που κλονίζεται. Θα τον παρηγορήσει στις ώρες που δοκιμάζεται και πέφτει. Θα του ανανεώσει το θάρρος, τον ενθουσιασμό, τη διάθεση για να συνεχίσει – παρ' όλες τις αντιξοότητες ή και αποτυχίες και πτώσεις του – την πορεία προς τα άνω. Προς την τελειότητα.

Είναι πραγματικά τροφή της ψυχής ο λόγος του Θεού. Ό,τι το ψωμί για το σώμα που το στηρίζει. Και στην Κυριακή προσευχή άλλωστε έχει κι αυτή την έννοια το αίτημα «τον άρτον ημών τον επιούσιον δος ημίν σήμερον». Δεν αναφέρεται δηλαδή αποκλειστικά στην υλική τροφή αλλά και στην πνευματική τροφή. Η δε Αγία Γραφή διδάσκει και επισημαίνει πως η μεγαλύτερη δοκιμασία για τον άνθρωπο θα είναι ο «λιμός λόγου Κυρίου». Η έλλειψη δηλαδή, η στέρηση του λόγου του Θεού, που θα ανάψει την πείνα, μα δε θα βρίσκεται ο τρόπος να ικανοποιηθεί. Όσοι προπαντός έχουν δοκιμαστεί στη ζωή κι έχουν αντιμετωπίσει τρικυμίες και πόνο μπορούν με την πείρα τους να μας το βεβαιώσουν. Πόσο παρήγορη και ενισχυτική είναι του Ευαγγελίου η δύναμη στις περιστάσεις αυτές!

Με μόνο το λόγο Του ο Κύριος εδημιούργησε τον κόσμο. «Αυτός είπε και εγενήθησαν» τα πάντα. Αυτή η δημιουργική και ζωογόνος δύναμη ενεργεί πάντοτε. Και μέσα στη διδασκαλία Του, μέσα στο Ευαγγέλιό Του κρύβεται. Έχει τη δύναμη όχι να θεραπεύει μόνο αρρώστους, μα ιδιαίτερα να θεραπεύει τα ψυχικά τραύματα, τις ψυχικές αδυναμίες. Χάρη σ' Αυτόν αλλάζουν ριζικά πολλοί. Αμαρτωλοί έγιναν άγιοι. Οι μαθητές του Κυρίου, όταν τους πρότεινε Εκείνος να φύγουν, αν τους φαινόταν «σκληρός» ο λόγος Του, αυθόρμητα απάντησαν ό,τι είχαν νιώσει: «Προς τίνα απελευσώμεθα; Ρήματα ζωής αιωνίου έχεις» (Ιω. 6:68). Ζωοπάροχα τα λόγια Του. Δίνουν στον ακροατή την αίσθηση της ζωής πλούσια. Δίνουν τη χαρά της ζωής.

Δεν αρκεί όμως να στέκει κανείς σαν ακροατής. Χρειάζεται και κάτι πιο πολύ για να αισθανθεί τη χάρη των θεϊκών λόγων. Ο ίδιος ο Κύριος το είχε τονίσει: «Μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσ-

σοντες αυτόν» (Λουκ. 11:28). Ευτυχισμένοι είναι εκείνοι που ακούνε το λόγο του Θεού και τον κρατάνε στοργικά σαν θησαυρό στην καρδιά τους. Καθώς η γη η εύφορη κρατά στην αγκαλιά της το σπόρο για να βλαστήσει. Μόνο τότε καρποφορεί σε αρετή και σε ευάρεστα συναισθήματα ο θείος λόγος. Υπογραμμίζεται αυτή η αλήθεια και στη σημερινή παραβολή από το Ιερό Ευαγγέλιο (Λουκ. 8:4-15). Απολαμβάνουν τη χαρά της καρποφορίας του σπόρου του λόγου του Θεού αυτοί που «εν καρδιά καλή και αγαθή ακούσαντες τον λόγον κατέχουσι και καρποφορούσιν εν υπομονή» (Λουκ. 8:15).

Τρεις λοιπόν είναι οι προϋποθέσεις για μια πετυχημένη πνευματική πρόοδο του καθενός μας: η ακρόαση του λόγου του Θεού. Να παραδεχτεί κανείς την αξία του, τη σημασία και τη δύναμή του στη ζωή μας. Να τον δεχτεί στην καρδιά του συνεπώς. Έπειτα να τον κρατήσει, να τον φυλάξει μέσα στην ψυχή του σαν πολύτιμο αντικείμενο. Να τον κάμει κτήμα του. Να ταυτίσει τη νοοτροπία του με το πνεύμα του Ευαγγελίου. Ν' αφομοιώσει τις εντολές του Κυρίου στις σκέψεις και τους πόθους του εξαγιάζοντάς τα. Τέλος, να μην καταλαμβάνεται από ανυπομονησία και άγχος. Ο λόγος του Θεού καρποφορεί «εν υπομονή».

Και όταν αντιληφθούμε ότι Αυτός ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο μεγάλος Σπορέας, Αυτός ποτίζει, Αυτός καλλιεργεί με τη χάρη Του τον ευαγγελικό λόγο στις ψυχές μας, με καρτερία και εμπιστοσύνη, θα ζητάμε και θα περιμένουμε τους καρπούς. Όχι μοιρολατρικά. Δημιουργικά. Συμμετέχοντας με τη θέλησή μας, με τη ζεστασιά της καρδιάς μας στη βλάστηση. Εξαρτώντας όμως την καρποφορία από την αγάπη και την παντοδυναμία Του. Έτσι σιγά σιγά θα αναμορφώνεται και μεταμορφώνεται ο χαρακτήρας μας «εις άνδρα τέλειον», θα εξελίσσεται καθένας μας σε πρότυπο ολοκληρωμένης χριστιανικής προσωπικότητας.

Από το βιβλίο: Πολυκάρπου Βαγενά, Μητροπολίτου Κερκύρας, «Ελθέτω η βασιλεία σου», τ. Α'.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>